

Egy Komornyik emlékei

1. kötet

Írta: Vigh Gyula

Illusztrálta: Józsa Gábor

2014

I. Fejezet

Néhány szóban Rólam

Mielőtt nekifognék érdekesítő kalandjaink elsorolásának, ejtenék néhány gondolatot magamról, az íróról, a narrátorról, aki minden történetben jelen lesz, aki szervez, intézkedik, megpróbálja megakadályozni a teljes káoszt, (legtöbbször persze sikertelenül), s aki végül

nyakig ül a slamasztikában, önhibáján kívül.

Ahhoz hogy minden világos legyen, érdemes elidőzni kissé a Nagymezey család személyes történeténél, ha másért nem is, hát azért, hogy megismerhessék származásomat, neveltetésem, egészen addig az ideig, amíg a Királyi Családhoz nem kerültem.

Kezdjük tehát a legelején!

1950-ben születtem az európai kontinensen elhelyezkedő Hortobágyon.

Szülőföldem a világon található legnagyobb füves rónák egyike, a végtelennek tűnő pusztaságot csak itt-ott szakítják meg kisebb erdők, ligetek. Éghajlata mérsékelt, nyarai szárazak és forróak, a tél sokszor kemény hidegeket hoz. Népeit tekintve nagyrészt növényevők lakják, akik felett a Csaingosok, az Ordasok és a Hegyesfűlűek gyakorolják a fenntartói hatalmat, lévén hazám a Farkas – Medve Monarchia részét képezi. A dús fűvű, nagy kiterjedésű legelők, a bővizű folyamok számos zölddel élő fajnak ad-

nak otthont. A legnépesebb képviselői e tájnak a marhák, lovak és juhok szinte megszámlálhatatlan csoportjai. Jellemzően minden növényevő egy nemzetségbe tartozónak vallja magát, a családok ezen belül bontódnak kisebb egységekre: a marhák gulyában, a lovak ménesben, mi juhok pedig nyájban élünk. Minden család birtokol egy akkora területet a pusztából, amely népe eltartására elegendő élelmet szolgáltat egész évben, az ivóhelyek ellenben közösek.

Államberendezkedését tekintve, mint már említettem, a kormányzói hatalmat a ragadozók gyakorolják felettünk, akik a Monarchián belül az Ordások Nemzetsége felé tartoznak elszámolni a rájuk bízott földdel s annak lakosságával. Mivel azonban nálunk jóval több a patás, mint a mancsos, állami hivatal, illetve rangot birtokolni az alárendelteknek is joga van. Ez ritka jelenség világunkban, más országokban ilyesmi kizárólag a húsevők privilégiuma. Otthonomon kívül csak

a Tigris Királyságban figyelhetünk meg hasonló gyakorlatot.

Természetesen a fennálló rend képviselőinek személyi szolgálatát, csakúgy, mint mindenütt a Föld kerekén, a főevők kötelessége ellátni.

Édesapám, Nagymezey Ignác, uradalmi jószágigazgató volt Gróf Deressy Aurél családjánál. Édesanyám, Körmös Luca a fentebb említett nemesi családnál dolgozott, mint társalkodónő. Szüleim itt ismerkedtek meg, s egybekelésük után itt láttam meg a napvilágot egy ragyogó tavaszi napon, a birtokhoz tartozó uradalmi cselédakolban, melyet máig a világ legcsodálatosabb helyének tartok. Itt cseperedtem, tanultam beszélni, s játszottam a tágas udvaron a korombeliekkel. Népeink között szokás volt, (s néhol még napjainkban is megfigyelhető) a csoportos építkezés, azaz több lakóépület is állt egymás közelében, amelyekben más-más származású jószágok éltek a legnagyobb egyetértésben, így pajtásokból sosem volt hiány. Az utódok felcse-